

J 12,20 – 36 Odpověď řeckým poutníkům a předpověď utrpení

Jr 31,31-34 Žd 5,5-10

Na židovské velikonoční svátky /oslava vyvedení z egyptského otroctví/ přicházeli do Jeruzaléma také proselyté = cizinci, kteří přestoupili k židovství. Existovali proselyté tzv. nižšího a vyššího stupně. Ježíše tenkrát hledali zřejmě proselyté nižšího stupně – Řekové, kteří respektovali mravní příkazy židovského zákona, především Desatero, ale nepřijali obřízku. Těmto neobřezaným proselytům nebylo dovoleno vstupovat do vnitřního chrámového nádvoří, mohli vstoupit jen na nádvoří pohanů. Tito Řekové přicházejí za apoštolem Filipem s prosbou, aby jim zprostředkoval setkání s Ježíšem. Bylo to již po Ježíšově slavném vjezdu do Jeruzaléma na oslu. Filip asi uměl řecky, také jeho jméno je řecké, stejně jako jméno Ondřejovo, s nímž se šel Filip radit a spolu s ním šel potom za Ježíšem. Řečtí poutníci tedy měli k těmto dvěma učedníkům důvěru a dobře se s nimi dorozuměli. Chtěli se s Ježíšem osobně setkat, poznat ho. Nevíme, zda se Ježíš s těmito Řeky později skutečně setkal, evangelista Jan o tom mlčí, nepovažuje to za důležité. Důležitá a podstatná jsou Ježíšova slova, jejich hluboký, duchovní obsah. Tato slova mohl říkat svým učedníkům i řeckým proselytům. Pán říká: Blíží se chvíle, kdy budu obětován a oslaven, vyřídíte to Řekům – za vás i za ně zemřu! To je to nejvíc, co pro vás i pro ně mohu udělat! Pán Ježíš přirovnává sám sebe k pšeničnému zrnku, to zaseté do hlíny samo zaniká, umírá, aby vydalo nový život. Podobně Kristova smrt, jedinečná a neopakovatelná, přináší život pro Židy i pro pohany, pro všechny lidi.

A současně Kristovi následovníci mají být ochotni ztratit pro Krista, pro víru v něho i svůj život. Nezapomeňme, že Janovo evangelium je psáno do situace krutého pronásledování křesťanů! – ve 2. stol. po Kr. Tak musíme chápat i verš 25, který by se nám mohl zdát jako velmi silná slova! **Cit. J 12,25**. Tato slova znamenají /pro nás dnes/: Kdo má na 1. místě sám sebe, kdo myslí jen na sebe a na svůj prospěch, kdo má zájem jen o svůj život, a jen o tento pozemský, hmotný, ten se Kristu nutně vzdaluje, ten Krista nepochopil a nenásleduje ho. Skutečný Ježíšův učedník, následovník, křesťan je ochoten podstoupit pro svou víru i oběti. – Dnes po nás – díky Bohu – nikdo nechce oběť života, nejsme pro svou křesťanskou víru věznění nebo vyhánění ze své vlasti, jak tomu bylo dříve. Chce se po nás mnohem méně, chtějí se po nás proti tomu drobnosti, ale ani ty mnohdy nejsme schopni a ochotni udělat, „obětovat“. Třeba vzít na sebe

konkrétní úkol, určitou práci pro sbor. Přijít na bohoslužby, na sborovou akci, na jednání RS nejen tehdy, kdy **mně** se to hodí, jak to vyhovuje **mně**, ale přizpůsobit se druhým, zařídit si to, udělat si čas pro svůj sbor a tedy tím i pro Boha!

Ve 27. verši je evangelistou zaznamenán vnitřní zápas Ježíše tváří v tvář utrpení, bolesti a smrti. „Má duše je sevřena úzkostí.“ Ježíš byl pravý Bůh a současně pravý člověk, prožíval tedy zármutek, obavy, úzkost. Nebyl to „borec“, nějaký nadčlověk, netečný k bolesti, který by šel nadšeně vstříc smrti!! Přepadá ho smutek, strach, úzkost... Přesto ví, že utrpení a strašlivá smrt na kříži náleží k jeho poslání. Slova: „Otče, oslav své jméno!“ jsou Ježíšovým vrcholným odevzdáním se, pokorným, poslušným přijetím úkolu od Boha. Otče, oslav své jméno, staň se tvá vůle! Na to zazněl hlas z nebe: „Oslavil jsem a ještě oslavím.“ Bůh již zjevil sebe, svou moc a slávu v Ježíši z Nazaretu, a ještě ji zjeví – především jeho vzkříšením. Hlas slyší i lidé kolem – Boží hlas zazněl kvůli nim, aby konečně pochopili, že se zde děje něco mimořádného, že se děje něco mezi nebem a zemí... „Dokud máte světlo, věřte ve světlo, chodte ve světle!“ Tím světlem je pro nás Bůh v Ježíši Kristu. On přinesl světlo, vřelost, lásku, odpuštění do našeho temného světa sobectví, zla a nenávisti. **Dokud máte světlo, věřte ve světlo a chodte ve světle!** Amen.

/Jindřiška Buttová, 5. postní neděle 25. 3. 2012 Krč/